

דברי הכפר

צייר: מרקי מרקוסון

גיליון מס' 2520 ב' תמוז תשע"ח * 15 ביוני 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

ועוד מונדיאל יוצא לדרך. / תמר וולפין

בכל פעם שמתקיימים משחקי גביע העולם בכדורגל (פעם קראו לזה כך, היום יש שם חדש בעברית – מונדיאל), בכל פעם שמגיעים לאירוע הגלובלי הזה, אני יודעת שהתאומות שלנו הגיעו לגיל שהוא כפולה של ארבע.

לפני ארבעים שנה, הייתי מרכזת תרבות של הקיבוץ, ובאותו הזמן הייתי בהריון עם הבנות. כשהתקרבו משחקי גביע העולם, חשבתי שזאת הזדמנות מצוינת לפעילות חברתית מהנה. מכיוון שבאותם הימים עדיין לא היו טלוויזיות צבעוניות בחדרי החברים, החלטתי ליצור הזדמנות לצפייה משותפת במשחקים. שכרתי לשם כך טלוויזיה צבעונית והעמדתי אותה במועדון.

כשהתחילו המשחקים, והחבר'ה ישבו ביחד לצפות במשחקים במועדון, להריע בקולי קולות, לפצח גרעינים ולשתות בבירה, אני כבר הייתי בבית היולדות...

והשנה – התאומות בנות ארבעים, לכל אחד יש טלוויזיה צבעונית בבית, וגם שידורים בטלפון הפרטי שלו, אבל אני בטוחה שאנשים יעדיפו לצפות בחברותא, כי זה חצי הכיף.

מזל טוב, אופירה וחדוה, ומונדיאל שמח לאוהדי הכדורגל.

שלום ולהתראות -מאומצים יקרים שלנו

שנים רבות, מאז שילדינו בגרו ויצאו מן הבית, מאז שכבר לא היה בקיבוץ אולפן ו/או קבוצות ברידג' או סיק (הזקנים שבינינו יודעים על מה אני מדברת), יצאנו ממעגל המאמצים.

השנה החלטנו לחזור לתפקיד של הורים בקיבוץ לשני מכיניסטים. עיקר האימוץ היה מפגש על ארוחת ערב בימי ראשון בערב במשך 8 חדשים. היו לנו שני מאומצים בת אחת ובן, שבא אלינו מארה"ב.

לאורך התקופה הזאת לא רק אכלנו ביחד ארוחות, אלא, לאט לאט התקרבונו ולמדנו לחבב אותם מאד. כשהגיעו הוריו של הבחור מארה"ב ואחותו, נפגשנו ומצאנו שהתפוח נחת קרוב מאד לעץ מקסים.

לקראת סוף השנה, שאלה אותי המאומצת האם יש לנו קשר למישהי בשם קורי וולפין. הסברתי לה שקורי הייתה וולפיש (זה כמעט, אבל לא אותו הדבר) ואכן,

היא בת כפר הנשיא. מסתבר שקורי, שהיא צעירה ממני בעשר שנים, הייתה חברת גרעין של הסבא של המאומצת שלי. ואז, ברגע אחד, במקום להיות האימא של הבחורה הפכתי להיות סבתא-רבה שלה...

בפגישתנו האחרונה, שאלו אותי המאומצים אם נמשיך לאמץ גם בשנה הבאה. עניתי שלא בטוח. ראשית, מכיוון שהמחויבות הקבועה הזאת לימי ראשון בערב היא לא פשוטה במיוחד לזוג ללא ילדים קטנים בבית, אבל בעיקר, בכלל לא בטוח שיהיו לנו שוב מאומצים חמודים כאלה גם בשנה הבאה, ואנחנו לא רוצים להיות במצב שכל הזמן אנחנו עורכים השוואות... וחוץ מזה, בשנה הבאה נהיה מבוגרים בעוד שנה, ואולי נמצא שהסבים והסבתות של המאומצים שלנו הם בגיל של הילדים שלנו...

צאו לדרככם החדשה מאומצים יקרים שלנו. אנחנו כבר מתגעגעים.

כפר הנשיא, דונאלד וקים

לאט לאט מתחיל להתברר הקשר של כפר הנשיא לפגישה ההיסטורית (???) בין נשיא ארה"ב ושליט צפון קוריאה. עדיין לא ברורה מהות הקשר, ומה הייתה תרומתנו להצלחת הפגישה, אבל העדויות נחשפו השבוע:

קודם כל ישב שם נתן אפשטיין, הוא נשלח כבר לפני שנתיים והכין את הקרקע. השבוע הגיע לשם גילי קולינס במסווה של משווק מטעם מפעל הבונים, ולבסוף הגיעו לשם סוון בר (מההרחבה) ובת זוגו פיליס.

ושאף אחד לא יגיד שהגילוי המיוחד הזה הוא fake news!

תמר

"איחוד ההצלה" / איציק בן-דור

שלום לכולם,

בטח חלקכם ראיתם אותי עם אפוד כתום זוהר, וסוחר תיק חובש גדול, לפעמים עם צ'קלקה אדומה. הסיבה היא שאני חובש, כבר חצי שנה, ב"איחוד ההצלה". אמנם זהו ארגון דתי, אבל יש מאות מתנדבים חילונים, מוסלמים, נוצרים ודרוזים. הרעיון הוא שבכל ישוב או רחוב, יהיה חובש או יותר כדי להציל חיים. אז מה ההבדל בינו לבין מתנדבי מד"א? שאנחנו מגיעים מהר יותר מאחר ואנחנו קרובים לאירוע. לנו יש ציוד, שלמתנדבי מד"א אין. הם מוצבים במשמרות בתחנה ואנחנו זמינים 7/24 עם ציוד. במסגרת קורס החובשים, אנחנו עוברים השתלמות של חוסן שבו אנחנו לומדים לעבוד עם נפגעי טראומה בזמן האירוע, לפני שהם מופנים לבי"ח. באיחוד יש צוות חוסן, שבמד"א אין דבר כזה. חוץ מטיפול בנפגעים וחולים, אנחנו גם עובדים עם אוכלוסיה מבוגרת שנקרא "תן כבוד", שבו כל מתנדב, עובד עם קשיש/ה שפעם בשבוע, למשך חצי שעה, נפגשים איתם בביתם, וכך אנו יכולים לעזור לעו"סים בטיפול שלהם. כמו כן, אנחנו מעבירים קורס שנקרא "משפחה בטוחה", בו אנחנו מלמדים החייאת תינוקות וילדים, ומה צריך לעשות במקרה חרום בבית עד שמגיעה עזרה. בשבוע שעבר, הועבר קורס כזה בכפר הנשיא, שלצערי, הרבה הורים לא הגיעו. בנוסף, אנחנו מתנדבים בבי"ח זיו.

אז אם מעניין אתכם, בואו לקורס חובשים למשך 180 שעות או קורס עזרה ראשונה 44 שעות. ולמי שיש רשיון לאופנוע, בסוף הקורס, יקבל אופנוע. טלפון החרום שלנו, הוא: 1221.

איציק

ביטוח קטסטרופות

לכל מי שתוהה מה זה ביטוח קטסטרופות... זה לא חייב להיות רעידת אדמה,

בדרך חזרה הביתה מביקור אצל רופאה בב"ח בצפת, הייתי מוטרדת איך אני אוכל לקבל את התרופה שהיא מציעה לי, כדורים שעולים 30,000 ₪ לחודש ושלא היו כלולים בסל הבריאות.

המוח פועל בכל הכיוונים בהתמודדות עם הבעיה, איך משיגים סכומים כאלה מדי חודש?

כשהגעתי הביתה מודאגת מאוד התקשרתי עם נורית שמיד נתנה לי מספר טלפון. במוקד זה נתנו לי מספר אחר ולזה התקשרתי כל חודש כדי להזמין את הכדורים. באפן זה קיבלתי אותם במשך כשמונה עשר חודשים – 30,000 X 18 עד שהתרופה התקבלה לסל הבריאות.

אני מקווה שעכשיו ברור לכם מה זה ביטוח לקטסטרופות ואיך אפשר להיעזר בו.

בתקווה שלא תזדקקו ושאתם ובני ביתכם תמשיכו להיות בריאים.

שוש סולומון

פעילויות בחגיגות ה – 70.

1. מכירת חולצות עם לוגו. לכפר הנשיא 70 – ניתן וכדאי להזמין עכשיו. רג'י ורותי ע. (בספרייה) מקבלות הזמנות.
2. תערוכת אומנים – מתוכנן לשבועיים בין 07/21 – 08/04
3. 'מוזיאון' חפצים ישנים מתוכנן לפינה בלב הקיבוץ.
4. שוק הכפר יתקיים בשישי/שבת של האירוע עצמו: 07-8/27
5. בראנצ' בלב קיבוץ – מתוכנן לשבת 07/28
6. פינת זיכרון חברים – תערוכה אודות חברים שהיו ואינם עוד.

**אם משהו מוכן ומעוניין לתרום מזמנו לעזור בפעילות,
נא לפנות לרג'י – 4569.**

**זה השלט שתלוי על קיר
המקלחת והשירותים החדשים בבריכה.**

**תודה ל רחל גינת, מרים כהן ואריק לינטון
על הסיוע בהכנת השלט.
ושוב תודה, לכל מי שתרום לפרויקט.**

פצ'אות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

השבוע אחר צהריים אחד, אספתי את ניב ואופיר נכדיי, העמסתי אותם על הקלאב קאר ויצאנו לעבר כפר הגמדים שמאחורי בית בלונד. שם פרקנו את סל הפיקניק ושמחנו לגלות שמישהו הביא שולחן וכסאות לילדים וקומקום ומגש וכלים למשחק. נרגשים ישבנו סביב לשולחן לאכול את מה שהבאנו. וכעבור כמה דקות הגיעה גם קערה מלאה צ'יפס חם ומהביל שדודו הביא מטוב ליבו. אכלנו, שוחחנו על מה אנחנו רוצים לעשות בכפר הנשיא, שיחקנו, טיפסנו על סולם. אופיר קראה "הגעתי לשמים". התנדנדנו בנדנדות והכנו סולם ונדנדה קטנים לגמדים. השמש שקעה אט אט ופתאום נעשה שקט מסביב. ויכולנו לשמוע מגוון של קולות שעלו מסביב. מטוס, מכונית וציוץ ציפורים. חזרנו הביתה צמאים כי שכחנו להביא מים. היה ערב מהמם.

מומלץ לכולם להמשיך ולהגיע לכפר הגמדים. כשאתם באים תוכלו להביא איתכם עוד רהיטים קטנים וצעצועים ולהמשיך ולפתח את פינת החמד הזאת הקרויה "כפר הגמדים".

פסיפס קיבוצי יוצא לדרך. יש כבר דבק מיוחד. ישנה כבר התחלה של הצטברות של כלי קרמיקה שכבר הגיעו ללב הקיבוץ. טומי ארגן לנו לוחות שעליהם נדביק את הפסיפס, והשולחן שבלב הקיבוץ ממתין לכלים שתביאו צלחות, קערות, כוסות מקרמיקה לפסיפס של כולנו. כמו שרקמנו/ ציירנו/ צבענו את ריבועי המשפחות שעשינו בחג ה-60. כל בוקר בין 8:00 ל- 13:00 אפשר להביא את הכלים. ובערבים שנודיע עליהם מראש אפשר יהיה לבוא ולקחת חלק ביצירת הפסיפס.

אחד מסימני הקיץ שהגיע, ארוחות הערב עברו מלב הקיבוץ אל הבריכה. אכלנו כבר פלאפל וגם פיצות. רצינו גם לאכול המבורגר וצ'יפס ביום החמישי השבוע, אך חגגנו את מופע הסיום של המכינה, ולכן וויתרנו על הארוחה לטובת מופע הסיום. אנחנו מבקשות לאחל לכל אחד ואחת מחניכי המכינה הצלחה בדרך שמחכה להם בצבא ולאחר מכן בצאתם לחיים. אני מקווה שיבואו לבקר, ואולי בעתיד אפילו יתגעגעו כל כך שיבקשו לשוב אלינו ולהקים כאן את ביתם.

השבוע התקיימה במועדון מסיבת הסיום של עונת הכדורגל. הייתה שנה מאוד מוצלחת וקבוצת הילדים אותה מאמן יורם עומר עשתה חייל. כל הכבוד!

אי אפשר שלא להזכיר את החוויה המוזרה של גשם ביוני. כאשר לא ברור עם זה היה המלקוש או היורה. בכל אופן ברור שכדור הארץ רומז לנו שאיננו מרוצה מהשינויים האקולוגיים המתרחשים בחלקת עולמנו הקטן.

המטבח לשעבר מתחיל להשתנות. הבלגן ששרר בו פינה מקום לסדר חדש. כל הביובים ברצפה נסתמו. כאשר ההשקעה תכוסה ע"י הגג הסולארי שיותקן בגג מעל למטבח. וכך המטבח יהפוך לחדר ספורט חינוכי המיועד לנוער וגם למבוגרים המעוניינים לשחק בפנים, כאשר בחוץ חם מדי או קר מדי. ניתן יהיה לשחק בו כדורגל, כדורסל, בדמינטון, כדור רשת, וגם להתגושש עם שק אגרוף ענק ששאל תרם לנו. ומי שמאוד ירצה יוכל לטפס על חבל. כל מי שמוכן לבוא ולהטות כתף ולעזור מוזמן לבוא. ההזמנה מיועדת לבנים ולבנות כאחת.

שיהיה שבוע טוב לכולנו מעין ורחלי

הזמנה לטקס סיום מכינה

קיבוץ יקר,

הנכם מוזמנים לטקס סיום של המכינה. הטקס יערך

ביום חמישי ה-14.6.2018.

אירוע פנימי יחל בשעה 15:00, ואירוע פתוח לכלל הקהילה יחל בשעה 18:00 באמפי.

הם אכן היו כאן והנה הם כבר עוזבים לדרכם האישית.

מאחלים לכם חברי מכינה יקרים הצלחה וסיפוק

בכל עשייה שלכם

ובכל דרך בה תבחרו ללכת

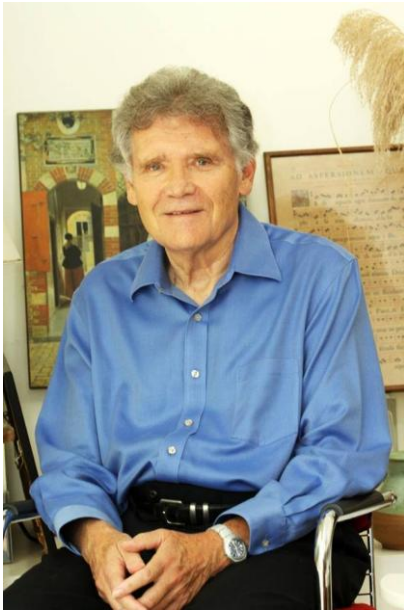
בית כפר הנשיא

להתראות

דו"ח על מצב התבונה לפרופסור ירמיהו יובל בלכתו

פרופ' ירמיהו יובל הלך השבוע לעולמו להתהלך בהיכלות הדעת יחד עם רעיו הפילוסופים הרציונליים שהסתלקו לפניו לעולמם ושאינם מאמינים בחיים לאחר המוות.

פרופ' ירמיהו יובל אמר על סיפה של המאה ה-21, דברים יפים וכואבים כראוי לדברי אמת, בנאום שנשא בטקס הענקת פרסי ישראל בשנת 2,000. הכותרת שנתן לדבריו הייתה "דו"ח על מצב התבונה":

"...אלה המוציאים את דיבת התבונה כאילו הדיכו הוא ממהותה, אינם מבינים את השחרור, את חירות המעט, את מידת האמנסיפציה האנושית שמסוגלת להעניק התבונה הביקורתית.

ואמנם, כאשר טענתם של אנשים אלה היא רצינית, היא מתייחסת רק לתבונה דוגמאטית; ומצד שני, הם עצמם נבנים מתוך התרבות הרציונאלית שהם קוראים עליה תגר. כי נגד התבונה הכללית הם מעלים על נס את זכויות היחידים והקבוצות המיוחדות (או "התרבויות" הנבדלות, כפי שקוראים להן); אבל כאשר שואלים אותם: מדוע עלינו להתחשב בכל הקבוצות הללו, לטפח את תרבותן וביוצא בזה – אין להם תשובה רצינית אחרת מאשר ההצבעה על האנושיות שלהן, על היותן ביטוי לאיזו ערכיות הגלומה בבני אדם או שראוי להעניק להם; ובכך הם חוזרים ונשענים על התבונה הכללית שאותה יצאו להרוס....

...(צריך) שנהיה מודעים להתקפה על האוטונומיה שלנו. שנדע מה קורה לנו, שלא נלך שולל, שלא נניח לעצמנו להיסחף במה שרוצים לסחוף אותנו, אלא נבנה את העצמיות שלנו, את הייחודיות שלנו, את ערכו של כל יחיד בפני עצמו.

כמובן, דבר זה קשה מאוד לעשות ביחידות. אולי זה פרדוקס, אבל יחיד לא נבנה מתוך יחידות. יש צורך בריבוי של יחידים, דרושה אווירה שמעודדת אותם, תרבות שלימה שעושה אותם לאפשריים. אמנם, בהכללה, זה אינו היום המצב. פני התבונה אינם ניכרים היטב בדיוקן הנשקף אלינו מעצמנו. ובכל זאת, לא הכל שלילי במצב הקיים. לשמחתנו, יש לתבונה גם הצלחות, יש לה עוגנים ומאחזים אותנטיים בתרבות שלנו. מאחזים אלה ניתן וצריך לטפח, באופן שבני

אדם יחידים יוכלו להשען על העוגנים ועל המאחזים הללו כדי לומר: אני מסרב (או מסרבת); אני לא מסכים להיסחף; אני מתכוון לשמור על החופש שלי; ובעיקר – אני מתכוון לחשוב בעצמי.

עד כאן מה שיכול היחיד לעשות (ובמילה "יחיד" אני מכוון לאיש ולאשה בלי הבדל). מצד שני, חשוב ביותר – וקשה לא פחות – לדחות את הגילויים הדוגמאטיים של התבונה, ולהשחז את החוד הביקורתי שלה – גם לגבי מה שמסביבה, אבל קודם כל לגבי עצמה. וזה מחייב שלא נסתפק במושג התבונה הביקורתית של הדורות הקודמים, שלא היה מושחז דיו. אנו זקוקים לתרבות רציונאלית שונה, שתתפוס את מושג התבונה אחרת מכפי שהתרגלנו, ובאופן ביקורתי עוד יותר.

פירוש הדבר, במשפט אחד: אנחנו צריכים ללמוד לחיות בשלום עם הארעיות והחלקיות של התבונה, לקבל את אי-הוודאות בתור מרכיב חיוני של כל תבונה ביקורתית, ולראות את התרבות את הציוויליזציה המבוססת על תבונות ביקורתיות וסופית אשר כזו – כבעלת משמעות וכבעלת ערך – גם ערך נורמטיבי – בלי שתהיה מוחלטת.

במלים אחרות, לא לעשות מן התבונה תחליף לדת. זה לא תפקידה, וזה לא מה שהיא יכולה לעשות. איננו צריכים לחוש בכשלון כאשר התבונה אינה נותנת תשובות בנוסח הדת, כלומר, כשאינה מוכרת לנו אשליות. לאדם רציונאלי ישנה רק התבונה. התבונה היא יסוד של כל אמת, של כל ערך שיכול להיות לנו בעולם הזה. אבל היא לא נצחית, ולא מוחלטת, ולא אינסופית – כפי שאנחנו עצמנו איננו כאלה". (קטעים מדבריו של ירמיהו יובל מנאומו בטקס קבלת פרס ישראל בשנת 2,000).

על רקע הניסיונות, המוצלחים יש לומר, של פוליטיקאים ישראלים ונבחרים ציבור להוציא לתבונה שם רע, צומחת האלטרנטיבה לתיכערת מדינת ישראל. וכולה ציטוט ממשלי א' "עַד מָתִי פְתִים תֵּאָהֲבוּ פֶתִי... וְכִסְיִלִּים יִשְׁנְאוּ דָעַת". ותחשבו על זה.

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **שחר וולפין**, נציגת הדור הצעיר

(בשפת הקיבוץ – "הבנים")

איך הגעתי לקיבוץ

עם אבא (יוחאי). אבא הוא בן קיבוץ, אבל לא נולדתי כאן – נולדתי בדרום אפריקה, בזמן שההורים שלי היו שם בשליחות. אח"כ חזרנו לקיבוץ. אגב גם אבא שלי נולד בדרום אפריקה כשההורים שלו היו בשליחות שם. סבא וסבתא שלי הם מגרעין ה'. אני לא מבחירה כאן, אבל – ראו שאלה אחרונה.

מה אני עושה בחיים

ממש לפני יומיים השתחררתי משירות לאומי. עשיתי אותו בראש פינה אז בעצם הייתי כל יום בבית. במהלך השירות הלאומי התנדבתי בכיתת עיצוב התנהגות בחינוך מיוחד בביה"ס וילקומיץ.

עכשיו אני עובדת בברכה בקיבוץ, אחראית על הכניסה ועל המזנון ובאופן כללי על המתרחש בברכה.

התכניות להמשך בתהליך בניה כרגע.

קרובי משפחה בקיבוץ

אבא שלי - יוחאי ובת זוגו חגית,

אחים שלי – שקד ואלון

סבא וסבתא שלי – תמר ואריה וולפין

דודים שלי – שרית וגילי קולינס והילדים שלהם מורן, אמה וגפן

חבר שלי – אוהד, שגר יחד איתי

כמה מילים על הקיבוץ

זה הבית שלי. אני זוכרת שכשהייתי בשנת שירות, תמיד כשהייתי עוברת את צומת ראש פינה הייתי מרגישה הקלה. זה המקום הבטוח שלי כאן.

תודה שחר!

גביע המועצה

בעוד כמה זמן הילדים יצאו לחופש הגדול ואחרי שגם המונדיאל יסתיים, סופסוף ובשעה טובה כולנו נצא לחופש ונתחיל לנסוע לכל מיני מקומות קרובים ורחוקים על פני כדור הארץ שיתמלא בתיירים שנעים ונדים ממקום למקום.

לכבוד הנסיעה הצפויה אני מנער את האבק מסיפור שקרה באמת כבר לפני הרבה זמן, והוא סיפור המבקש להוכיח את התזה הקיומית המרה שכל ניסיון של האדם להינתק מארץ מולדתו, הגורל מגיב עליו בזמן ובמקום שהוא בוחר (הסיפור מוקדש גם לכל מי שמאמין בגורל ובכוחותיו לשטות בבני אדם כמו קורט וונגוט למשל).

כל זה אירע כאשר יחד עם שני שלישי מצוות החינוך הבלתי פורמלי של מועצה אזורית הגליל העליון (שזה כולל את אורלי, אביעד ומעין שאני גם נשוי לה) יצאנו באביב שנת 2003 למסע שורשים הונגרי בעקבות "צ'יבי" של בלה סנש, והקיסר פרנץ פושקש שכיב בשדות הכדורגל הנצחיים של ילדותנו. במשך שבוע שלם, לא הקשבנו לחדשות, לא קראנו עיתונים, לא מרטנו שערות במבזקי חצי. למשך שבוע שלם חיינו באמת כמו שמיכה שיטתית שר, כ"אחד האדם". ואתם יודעים מה? היה שווה.

להלן כמה הבנות בסיסיות שרכשתי מיד עם הגיענו אל הונגריה: קודם כל, כל ההונגרים מדברים כמו יוסף טלקי ז"ל ("תיראה את טומאש דארני, איך הוא שוחה כמו כריש במים"), שנית - כל עיירת גבול קטנה בהונגריה, משתבחת באצטדיון כדורגל בגודל אצטדיון רמת גן, ברמזור (לפחות אחד) ובאופן מאוד מופלא, אחרי כל רמזור כזה מופיע גם בנק קטן וקומפקטי. מפתיע לאן יכולה תרבות של מדינה להתפתח, כאשר תקציב הביטחון שלה קטן יותר מתקציב ביטחון של מועצה מקומית בגליל העליון במדינת ישראל. אחת הבעיות הגדולות שיש להונגרים, כידוע, היא בעיית המים. קצת לפני אגם באלאטון (שמשתרע על פני שבעים ושבעה ק"מ), נשפכו עלינו, באמצע הנסיעה, כשבע מאות מילימטר גשם, במשך שלוש דקות.

ההונגרים המשיכו לשייט על פנינו בשלווה כשהם נראים משועממים בעליל במכוניות הסקודה הקטנות שלהם. כאשר המבול פסק ואנחנו מצאנו מפרץ קטן של כביש יבש, ראינו לתדהמתנו שבמשך כל הזמן בו נפל הגשם בהמון טיפותיו על אגם באלאטון, לא חדלו הממטרות לרקד בעליצות בגינות הקטנות של המאדיארים החביבים המתגוררים סביב לאגם.

שמות הישובים בהונגריה מזכירים שמות של תרופות – קשקמט, שופרון, באלאטון וכמובן בודפשט. בנוסף לכך מפתיע עד כמה שקטים יכולים להיות החיים באירופה בכלל ובהונגריה בפרט. כל כך שקט שם, עד שכשאתה יוצא

מהמסעדה לאחר שחיסלת צלחת מלאה בשר גולאש שנימוח בפה ותפוחי אדמה רכים ומלטפים, השקט המופלא שבחוץ, מופר רק ממצהלות האנשים שנשארו בפנים, בתוך המסעדה, כשהם שמחים לחיות ולשתות בירה בעת ובעונה אחת.

כך בלינו לנו מנותקים מכל מה שהטריד אתכם בשבוע שחלף, שזה אומר פיגועים, תאונות -דרכים וסתם שחיתות מקומית נפוצה ומעצבנת. עד שיום לפני תום החופשה, פרצה המציאות הישראלית בעוצמה רבה אל תוך הבועה השקטה שיצרנו בעמל כה רב.

הדבר קרה לאחר שאביעד סיים לאכול את מרק הגולש שלו (אירוע שהתרחש באופן מסורתי כל ערב ובהנאה רבה וקולנית), לפתע עברה עננה על פניו והוא ביקש מאורלי בתקיפות מבשרת רעות את הטלפון הסוללרי וחייג מיד לארץ. השיחה החד צדדית (מבחינתנו), התרחשה כך – אביעד : "זיו בכמה ניצחנו?".

-זיו:!

-אביעד: (בקול עצבני) "שיט!"...

באותו רגע נעשה די ברור שמבחינת אביעד הארוחה הסתיימה, כי מייד אחר כך שאל-"באיזה הפרש הפסדנו?"... אחר כך באה התשובה המרה, ואביעד יצא החוצה כדי להירגע.

רק לאחר שנירגע מהמידע שקיבל מזיו ברתנא, נאות אביעד לחלוק עימנו את כאביו.

מסתבר שקבוצת הכדורסל המפוארת של קיבוץ עמיר הפסידה בחצי גמר "גביע ראש המועצה" בפיינל פור של הליגה האזורית, לנבחרת הכדורסל האמיצה של קיבוץ ברעם.

"הכל בגללי", לקח אביעד אחריות במרירות, "היו חסרות להם חמש עשרה הנקודות שאני קולע בממוצע למשחק"... למזלנו החופשה הסתיימה למחרת ולא נאלצנו לסבול את הדיכאון שלו לעוד הרבה זמן. ככה זה כשיוצאים לחופשה, כמו בכל טרגדיה יוונית, האלים ידאגו שבסופו של דבר תשלם על חטא ההנאה, כי כידוע לכל דבר יש מחיר. ולכן גם אנחנו הרגשנו די אשמים מהפסדה של עמיר לברעם. ואת תחושת האשמה הזאת נשאנו עמנו עד שנחתנו אל השרב האביבי שהמתין לנו בנמל התעופה בן - גוריון.

למתעניינים, מומלץ לקחת את אביעד דינור לחופשות בחו"ל, אמנם הוא איננו נוטה להתעורר לפני השעה 11:00 בבוקר, אך אין לו תחליף בכל הקשור לכישורי רכב, התמצאות בטריטוריות אירופאיות עוינות וקור רוח במצבים נואשים. אבל כדאי מאוד לברר לפני זה אם אין איזה משחק קובע של קבוצת הכדורסל הבלתי מנוצחת של קיבוץ עמיר. שתהיה לכולנו חופשה נעימה.

משולחן העורכת

רָאִי / חיים גורי

מה כי תלין עליה, על זקנתה.
היא, בינתים, הדרך היחידה לאריכות ימים,
עם פנייה הנרות בראי, שאיננו אשם,
העושה אותה כה שונה מצורות היותה.
אתה מצלם וחתונה, תפור ומתקן,
ממשיך להמר על סכומי ההמשך.

היהדות אינה מפרידה את ימי הזקנה ממכלול חיי האדם,
ואינה מנתקת את הזקן מן הקהילה
וכבר רעי איוב השמיעו באזניו את הפסוק הנלבב:
"בישישם – חכמה, ואורך ימים – תבונה".

"העולם שייך למבוגרים,

הצעירים פשוט נראים יותר טוב." י.ל.

